У тим тренуцима Га је, по човечијој природи, напустно и Његов Отац.

Колика је, дакле, сила људског зла и греха, ако је за њено искупљење била потребна тако страшна казна!

Страдалничка чаша била је толико горка, да се на крају Страдања отео страшни предсмртни вапај: Боже мој, Боже мој, зашто си Ме оставио? Умирући није изразио ни негодовање ни очајање, него је показао неизмерност Својих страдања и понижења по телу... Како је велику љубав према нама показао Бог, када је Свог јединородног Сина предао на такве муке!

О, Господе, чиме и како да ти заблагодаримо? Какви смо ми дужници пред Твојом божанственом светошћу и чистотом, пред Твојим страдањима! Послушајте, драги моји, шта изговарају умирућа уста Спаситеља, за шта се Он моли Свом Небеском Оцу: Оче, опрости им, јер не знају шта раде! Из умирућег срца, из уста која су се хладила, излива се молитва за непријатеље, излива се поток божанствене љубави према грешном свету. Можемо ли без трепета да слушамо ове речи? За кога се моли умирући Спаситељ? За све, који су Га осудили на смрт.

Ми знамо да је тако било угодно Божијој вољи. Међутим, наше срце, човечије срце, на неки начин као да остаје незадовољено: зар се међу људима није нашао нико, ко би о Господу рекао лепу реч пред Његовим судијама, ко би сведочио у Његову одбрану? Нас запрепашћује призор незахвалности, заслепљености, безумља и суровости Христових савременика.

Зар ти исти људи нису још недавно у гомили следили за Њим, зар му нису доносили своје болеснике, зар их Он није исцељивао? Зар Га ти људи нису пре неколико дана дочекали и пратили с одушевљеним узвицима: Осанна Сину Давидовом!

Током нашег духовно свесног живота, много пута смо у светом Еванђељу читали и слушали о том страшном и суровом злочину човечанства према Сину Божијем. Слушали смо и о Спаситељевој највећој љубави и милосрђу према људима.

Та трагедија сваки пут оставља огроман утисак на нашу душу, изазива скрушеност због наших грехова. Преиспитајмо се, драги моји! Јудејски народ није знао истину, а ми је знамо! Ми смо крштени и просветљени Духом Светим. Још од дана нашег детињства добро знамо шта је добро а шта зло. Иако то знамо, ми врло често свесно идемо путем греха. Колико би ми, драги моји, требало да се кајемо због тога, и да молимо Бога за опроштај!

Сетите се, драги моји, да нас име хришћанина, које носимо и ви и ја, обавезује да без роптања подражавамо Христа и да с радошћу носимо крст који нам је Бог послао.

Ми смо искупљени највећим крсним страдањима Христа Спаситеља. Посредством Крштења ступили смо у Цркву Христову. Међутим, уколико својим животом не будемо истински хришћани, то нам неће дати право на блажени вечни живот у Царству Божијем.

Нека свако од нас у мислима ничице падне пред Спаситељевим Крстом. Поклонимо се божанственим ранама, којима је исцељен читав свет. Нека нам Бог подари да данас из храма изађемо с обновљеним душама, са срцима препуним љубави и са чврстом намером да својим животом подражавамо Спаситеља Христа.

ПРАВОСЛАВНИ ПРАЗНИЦИ

Манастир Подмаине, Будва – Успење Пресвете Богородице.
Са благословом игумана јеромонаха Рафаила.

УЛАЗАК ГОСПОДА ИСУСА ХРИСТА У ЈЕРУСАЛИМ - ЦВЕТИ

13. 04. (31. 03.)

Јн, 12, 1 - 18; зч. 41.

Свети Теофилакт Охридски
ИЗ ТУМАЧЕЊА ЈЕВАНЂЕЉА ПО МАТЕЈУ

А народ веома многи простираше хаљине своје по путу, а други резаху грање од дрвећа и простираху по путу. А народ, који иђаше пред њим и за њим, викаше говорећи: Осана Сину Давидову! Благословен који долази у име Господње! Осана на висини.

Удословном значењу, простирање хаљина израз је великог поштовања, као што ношење (палминих) грана показује празнично расположење. Али, у пренесеном смислу разуми да су апостоли најпре положили на магаре своје „хаљине“, које су њихове врлине, и тек онда је Господ сео на њих. Душа, дакле, неће моћи понети Господа на себи докле се год претходно не украси апостолским врлинама. „Народ који иђаше пред Њим“ су пророци који су живели пре Христовог оваплоћења, док су „они који су ишли за Њим“, мученици и учитељи (из каснијих времена). Они простиру своје хаљине по путу, то јест, покоравају тело духу, јер „хаљина“ представља тело које је покров душе. Хаљине су, дакле простирали по путу, а „пут“ је сам Христос, јер Он каже: Ја сам Пут, Истина и Живот“. Дакле, докле год човек не „простре своје хаљине по путу“, то јест, докле не смири своје тело и остане на путу који је Христос, уклањајући се од јереси, неће моћи да понесе Господа на себи. За речи „Осана“ кажу да означавају „песму“ или „пса-

email: **manastirmaine@gmail.com**
prezentacija: **podmaine.weebly.com**

лам“. Други опет тачније говоре да то значи „Спаси (нас) сада“. „Онај који долази“ је сам Господ чији су долазак Јевреји одавно очекивали. Зато Јован Претеча говари: „Ти си Онај који долази“ што значи „Онај, чији долазак очекујемо“. Осим тога, Господ се назива „Оним који долази“, јер се сваки дан може очекивати Његов долазак.“ Према томе, сваки од нас мора стално да с надом очекује и да се спрема за крај света и долазак Господњи.

архиепископ Аверкије (Таушев)

ПРАЗНИЦИ И СВЕТКОВИНЕ ЦРКВЕ ХРИСТОВЕ

У *Велики понедељак* слави се спомен целомудреног Тосифа, кога су браћа из зависти продала у Египат, као праслике Христове, и тога како је Господ проклео неплодну смокву, као праслику јудејског збориште које је Господа предало на смрт.

У *Велики уторак* спомиње се прича Господа о десет девојака и о талантима, други долазак Господњи и страшни суд.

У *Велику среду* спомиње се како је жена грешница помазала Господа у Витанији, у дому Симона губавога, а истовремено се спомиње и Јудино издајство, које се збило после након догађаја. У песмама се дирљиво и поучно пореди поступак покајане блуднице и ученикаиздајника. У уторак и среду служи се Велико повечерје и носе се црне одежде.

У Велику среду пре Литургије уместо отпуста часова са изобразительном, свештеник чита молитву: „Владико многомилостиви...“ која се током читавог Великог поста чита на крају Великог повечерја. Приликом читања ове молитве сви који се моле у храму клањају се до земље. Затим свештеник моли опроштај, као на почетку свете Четрдесетнице. Исто чине сви присутни. На крају Литургије, код „Буди имја Господње...“ последњи пут се чита молитва преподобног Јефрема Сиријског са три земна поклона и „потпуно престају поклони који се чине у цркви“. Овим се коначно завршава све што је карактеристично за великопосно богослужење и почињу посебна богослужења, везана специјално за страдања Господња („страдална“ или „страсна богослужења“).

Сада је време обесмишљавања, обесцењивања речи. Човек је словесно биће. „По речима твојим ће ти се судити и по речима твојим ћеш се оправдати“ - каже Христос. Сада се већ чини да је касно говорити, све је већ казано. Све што ми данас говоримо, хиљаду пута смо говорили и говорили. И од понављања речи престају да буду делатне. Наступило је време када су све речи само голицање аждаје. Но, пробајте да предузмете било какво дело и дракон почиње да бије репом. Сећам се да сам ове речи изговорио и пре четири године. Но, чини се да ће убрзо и дела бити голицањем и уједом комарца за дракона, све док се не јави Христос и не убије све непријатеље Своје дисањем уста Својих.

протојерej Александар Шаргунов

архимандрит Јован Крестјанкин

О КРСНИМ СТРАДАЊИМА ГОСПОДА НАШЕГ

За нас су, љубљени моји пријатељи, наступили дани посебно дубоких подсећања на страдања нашег Господа Исуса Христа. На Крсту, пред чијим свештеним изображењем сада стојимо с дубоким страхопоштовањем, савршило се избављење људског рода од власти греха, савршило се помирење Бога са људима. На земљу је дошао Христос Спаситељ, да би људима вратио изгубљено синовско достојанство.

Међутим, људска срца су се окаменила током оног времена, кад су била далеко од Бога. Кад је Христос Спаситељ дошао на земљу, многи Јудеји нису признали да је Он обећани Месија. И не само да нису прихватили Њега и ново учење које је Он донео, него су се и побунили против Њега и предали га на срамно погубљење.

За Христом су кренули људи, који су у својој удаљености од Бога духовно изгладнели. Његово учење о безграничној правди и љубави привлачило је људе к Њему.

Господ Спаситељ је без роптања испунио мисију о искупљењу људског рода, која Му је наложена. Он нас је помирио са Богом и учинио да Му опет постанемо блиски и љубљени.

Колико је, пријатељи моји, био тежак Крст, који је Спаситељ прихватио на Себе! Горка је била чаша, коју је Он испио...

Мисаоно следећи Господа на Његовом путу - почев од сионске одаје, па затим у Гетсимански врт, на првосвештенички суд, па код цара Ирода а онда код Пилата, на путу ка распећу и најзад, налазећи се на самој Голготи - видећемо да су Његова страдања започела на самом почетку тог страшног пута. Тежину страдалничког подвига који је прихватио на Себе осећао је Сам божанствени Страдалник. Он је почео да се жалости и да тугује, о чему је Својим најближим ученицима рекао: Жалосна је душа Моја до смрти (в. Мт. 26;38). Тада је почео да се моли Свом Небеском Оцу.

Снажно је било Његово молитвено обраћање Богу. По Његовом лицу избио је крвав зној. Ускоро су Га очекивала још већа страдања. Њега је очекивала Голгота. То је место где су кажњавани најтежи преступници, разбојници и злочинци. Пред Њим, недужним и безгрешним, нису били само тешки физички болови, него и душевна страдања због оне срамоте коју је морао да поднесе.

Могли бисмо да упитамо: „Зашто је он прикован на Крст?“

Када је Господ Исус Христос подигнут на крст, Својом смрћу је показао да је на Себе узео све грехове света и да је Својом смрћу скинуо проклетство које је обремењивало читаво човечанство, да више неће постојати зид који је људе одвајао од Бога.

Сав срам људских грехова и порока опран је срамном смрћу божанственог Спаситеља.

То, Међутим, није био једини узрок Спаситељевих крсних страдања. Страдања су страшна. Наше људске речи не могу да пренесу њихову силу и дубину... Пред крај страдалничких часова, напустили су Га и Њему блиски људи. Он се Сам мучи у предсмртној агонији... Он се обраћа Небу, Свом Небеском Оцу, али и небо ћути.